

บทที่ 3

ความสำคัญและความเป็นมาของสุเราะฮ์ นูหฺ

สุเราะฮ์นูหฺเป็นสุเราะฮ์มัคกียะฮ์²² ตามความเห็นเอกฉันท์ของบรรดาอุละมาอ์ซึ่งถูกประทานลงมาเพื่อรักษาอะกีดะฮ์หลักศรัทธาที่ถูกต้อง และเป็นการย้ำเตือนชาวมักกะฮ์ให้ละทิ้งการบูชาเจ็ดและสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากอัลลอฮ์ ﷻ และหันกลับสู่หลักการศรัทธาที่เที่ยงตรง โดยศึกษาจากข้อคิดและบทเรียบ นจากท่านนบีนูหฺ ﷺ ที่มีเกียรติ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่เราะฮ์สุลเป็นท่านแรก หนึ่งในบรรดาอูลูอ์ฮิมิ 5 ท่านที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทดสอบพวกเขาอย่างมากมาด้วยบททดสอบอันหนักหน่วง โดยที่พระองค์ได้ทรงส่งท่านนบีนูหฺ ﷺ เพื่อทำการป่าวประกาศเชิญชวนกลุ่มชนของท่านสู่การศรัทธาที่แท้จริงต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียว และด้วยความดีริ้นของกลุ่มชนของท่าน พวกเขาต่างปฏิเสธที่จะตอบรับการเชิญชวนนั้น แต่ท่านก็ยังอดทนต่อความดีริ้นและปฏิเสธจากกลุ่มชนของท่านเป็นเวลายาวนาน และยังคงดำเนินหน้าที่อะวะฮ์ฮ์ต่อไปอย่างแน่วแน่ ด้วยการเชิญชวนกลุ่มชนของท่านสู่การไคร่ครวญพินิจพิจารณาสิ่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ มนุษย์และพืชผัก กลางวันและกลางคืน แต่กลุ่มชนของท่านเหล่านั้นต่างเอน้าวมืออุดรหูของพวกเขาเป็นการยืนยันในการไม่รับฟังคำเชิญชวนจากท่านนบีนูหฺ ﷺ และปิดตาของพวกเขาในการมองเห็นหลักฐานอันชัดแจ้ง และปฏิเสธความถูกต้องที่ได้มายังพวกเขา อัลลอฮ์ ﷻ จึงลงโทษพวกเขาด้วยการจมน้ำตายซึ่งเป็นบทลงโทษบนโลกคุณยาและลงโทษด้วยไฟนรกซึ่งเป็นบทลงโทษในโลกหน้าอาคีเราะฮ์ อันเนื่องมาจากการที่พวกเขาต่อต้านและปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และปฏิเสธการเชิญชวนของท่านนบีนูหฺ ﷺ (Wahbah al-Zuhailiy,2009: 15/143-144)

3.1 การตั้งชื่อสุเราะฮ์

การตั้งชื่อสุเราะฮ์แต่ละสุเราะฮ์นั้นได้ถูกตั้งชื่อขึ้นในสมัยท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และเป็นที่รู้จักกันในสมัยนั้น ดังจะศิษต่อไปนี้

²² สุเราะฮ์มัคกียะฮ์ ตามความเห็นอุละมาอ์ส่วนใหญ่ (ญุมฮูร) หมายถึงสุเราะฮ์ที่ถูกประทานให้กับท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก่อนที่ท่านจะอพยพไปยังเมืองมะดีนะฮ์ แต่มีอุละมาอ์บางท่านได้ให้ความหมายว่า สุเราะฮ์มัคกียะฮ์ คือสุเราะฮ์ที่ถูกประทานในขณะที่ท่านนบี ﷺ อยู่ที่เมืองมักกะฮ์ (Zakiy Muhammad Abū Saī',2010:159-160)

ยาวที่สุดคในอัลกุรอาน ด้วยเหตุนี้จึงไม่เขียนคั่นระหว่างสอง
 สุเราะฮ์ด้วยบิสมิลลาฮ์ อีเราะฮ์ฮุมา น อีเราะฮ์ฮิม”

(al-Mustadrak, ม.ป: 2/330)

จากหลักฐานข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ชื่อสุเราะฮ์ในอัลกุรอานมีมาตั้งแต่สมัยท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เพราะเมื่อมีอายะฮ์ใดถูกประทานลงมาท่านนบีกิจ ะมีคำสั่งให้วางเรียบเรียงอายะฮ์ดังกล่าวไว้ในสุเราะฮ์นั้นๆ ในที่ที่แน่นอนชัดเจน

ดังนั้นการตั้งชื่อสุเราะฮ์ฮุหนั้น มีมาสมัยท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ จริงอย่างมีต้องสงสัย และการตั้งชื่อสุเราะฮ์นี้ได้ถูกตั้งชื่อตามชื่อของท่านนบีนุหฺ ﷺ เพราะเรื่องราวที่กล่าวถึงในสุเราะฮ์นี้ได้พูดถึงเรื่องราวของท่านนบีนุหฺ ﷺ ตั้งแต่เริ่มต้นสุเราะฮ์เกี่ยวกับการเชิญชวนคณะฮุคุ่มชนของท่านสู่สวรรค์ จนถึงเหตุการณ์น้ำท่วมโลกซึ่งเป็นบทลงโทษจากอัลลอฮ์ ﷻ และมีการกล่าวถึงในต้นสุเราะฮ์จนถึงท้ายสุเราะฮ์เกี่ยวกับท่านและกลุ่มชนของท่าน และสุเราะฮ์ฮุหนั้นยังมีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า สุเราะฮ์อินนาอ์รซัลนาฮุหนั้น (Innā Arsalnā Nūhan) ซึ่งท่านอิมามอัลบุกอริย์ได้ทำการอธิบายสุเราะฮ์ฮุหนั้นในหนังสือเศาะหีหฺของท่านด้วยชื่อดังกล่าว

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์แรกของสุเราะฮ์ฮุหนุว่า

﴿ إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾

(1 : ๕)

ความว่า “แท้จริงเราได้ส่งนุหฺไปยังหมู่ชนของเขา โดยบัญชาว่า เจ้าจงกล่าวตักเตือนหมู่ชนของเจ้า ก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวด จะมาถึงพวกเขา”

(นุหฺ : 1)

อายะฮ์ข้างต้นได้ขึ้นต้นอายะฮ์ด้วยคำว่า “อินนาอ์รซัลนาฮุหนั้น” (إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا) ดังนั้นจึงได้มีการเรียกชื่อสุเราะฮ์ฮุหนั้นอีกชื่อหนึ่งด้วยชื่อดังกล่าว สำหรับการเริ่มต้นอายะฮ์ได้กล่าวถึง

การเริ่มต้นของท่านนบีนุหฺ عليه السلام ในการทำหน้าที่ตะวะฮฺ สุกกลุ่มชนของท่าน โดยได้รับคำบัญชาจากอัลลอฮฺ ﷻ ให้ทำหน้าที่นี้อย่างจริงจัง อันหมายถึง อัลลอฮฺ ﷻ ได้เลือกท่านเป็น ศาสนทูตของพระองค์ในการทำหน้าที่ตะวะฮฺ ซึ่งเป็นก้าวแรกในการทำงานตะวะฮฺของท่าน

3.2 จำนวนอายะฮฺในสุเราะฮฺนูหฺ

สุเราะฮฺนูหฺเป็นสุเราะฮฺมั กิยะฮฺอย่างเอกฉันท์ เป็นสุเราะฮฺลำดับที่ 71 ในอัลกุรอานและเป็นสุเราะฮฺที่ถูกประทานลงมาเป็นลำดับที่ 73 ตามลำดับการประทานสุเราะฮฺในอัลกุรอาน ถูกประทานลงมาหลังจากสุเราะฮฺอัลนะหฺลฺ อายะฮฺที่ 1-40 และก่อนสุเราะฮฺอิฎฏูร

มุฮัมมัด สัยยิด ฏ็อนฏ็าวีฮฺ (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 15/109) ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า “สุเราะฮฺนูหฺถูกประทานลงมาหลังจากสุเราะฮฺอัลนะหฺลฺ และก่อนสุเราะฮฺอิบรอฮีม”

จำนวนอายะฮฺของสุเราะฮฺนูหฺนั้น ตามมุฮัซฟอัลกุฟีย์ (มุฮัซฟของชาวกุฟะฮฺ) มีจำนวน 28 อายะฮฺ ตามมุฮัซฟอัลบศรีฮฺและอัชชามีย์ (มุฮัซฟของชาวบศเราะฮฺและชาม) มีจำนวน 29 อายะฮฺ และตามมุฮัซฟมัจกีฮฺและมะคีนีย์ (มุฮัซฟของชาวมัคกะฮฺและมะคีนะฮฺ) มีจำนวน 30 อายะฮฺ (Muhammad Sayyid Tantāwiy, n.d.: 15/109)

คำในสุเราะฮฺนูหฺมีจำนวน 224 คำ และมีอักษรทั้งหมด 950 ตัวอักษร ตามจำนวนปีที่ท่านนบีนุหฺ عليه السلام ได้ทำการตะวะฮฺ นีคือสิ่งมหัศจรรย์ในอัลกุรอานที่มนุษย์ไม่สามารถลอกเลียนแบบได้

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾﴾

(14 : ๕) ๕

ความว่า “และโดยแน่นอนเราได้ส่งนูหุ ไปยังหมู่ชนของเขา และเขาได้อยู่ร่วมกับพวกเขาหนึ่งพันปีเว้นห้าสิบปี (950 ปี) ดังนั้นอุทกภัยได้คร่าพวกเขาขณะที่พวกเขาเป็นผู้ธรรม”

(อัลอังกะบุต: 14)

จากอายะฮ์ข้างต้นชี้ให้เห็นว่าทุกพยัญชนะในสุเราะฮ์นูหุนี้มีจำนวน 950 ตัวอักษร ซึ่งเป็นจำนวนปีที่ท่านนบีนูหุ عليه السلام ได้ทำการตะอาบะฮ์กลุ่มชนของท่าน นี่คือนิยามที่ศรัทธาในอัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับตัวเลขที่มาจากอัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ และหากว่าอัลกุรอานมาจากผู้ที่มิใช่พระเจ้าอย่างแท้จริง แน่ใจความขัดแย้งย่อมปรากฏขึ้นอย่างมากมาย (‘Isām zuhd, 2005: 13-14)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ
أُخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴾

(82 : ๕) ๕

ความว่า “พวกเขาไม่พิจารณาคุณอัลกุรอานบ้างหรือ และหากว่าอัลกุรอานมาจากผู้ที่มิใช่อัลลอฮ์แล้วแน่นอนพวกเขาก็จะพบว่าในนั้นมีความขัดแย้งกันมากมาย”

(อัน-นิซาอู: 82)

3.3 เนื้อหาของสุเราะฮ์นูหุ โดยสรุป

สุเราะฮ์นูหุถึงแม้จะเป็นสุเราะฮ์ที่สั้น เพราะอยู่ในจำพวกสุเราะฮ์มักกียะฮ์ เนื้อเรื่องของสุเราะฮ์นี้จึงคล้ายคลึงกับสุเราะฮ์มักกียะฮ์อื่นๆ คือนั่นหนักในเรื่องของอะกิเดอะฮ์หรือหลักการศรัทธา และอธิบายหลักการศรัทธา เช่นการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ การทำอิบาดะฮ์และการจงรักภักดีต่อพระองค์ การละทิ้งการสักการะและบูชาเจว็ด การยืนยันถึงการมีอยู่ของอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นต้น แต่ที่สำคัญและเป็นจุดเด่นของสุเราะฮ์นี้คือการกล่าวอวย

ละเอียดเกี่ยวกับการคะอะวะฮ์ ผู้ถูกคะอะวะฮ์ และจุดยืนของมนุษย์ต่อการคะอะวะฮ์ซึ่งใช้รูปแบบที่หลากหลายในการเชิญชวนผู้คนสู่ลัทธิธรรม เพื่อเป็นการฝึกฝนบรรดานบี เราะฮ์สุล และผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นนักค้ำค้ำยจวบจนวันสิ้นโลก ในซูเราะฮ์นี้ท่านนบีนุหฺ ﷺ ได้เริ่มการคะอะวะฮ์ เผยแผ่ลัทธิธรรม โดยการตักเตือนกลุ่มชนของเขา และเชิญชวนให้ละทิ้งการทำคามผิดและอธรรม เพื่อว่าอัลลอฮ์ ﷻ จะทรงอภัยโทษ และเพิ่มพูนทรัพย์สินเงินทองและลูกหลานอันมากมาย พระองค์จะทรงให้มีสวนและลำน้ำมากมายแก่พวกเขา แต่พวกเขาปฏิเสธ และคือรื้อนในการหลงผิดจนกระทั่งพระองค์ได้ให้ลี้ล้นสุดลงด้วยเหตุการณ์น้ำท่วม ซึ่งพระองค์ทรงให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ชนของเขาจมน้ำตาย ด้วยเหตุนี้ซูเราะฮ์นี้ จึงได้ชื่อว่า “ซูเราะฮ์นุหฺ” (Wahbah al-Zuhailiy,2009: 15/143-144)

ในซูเราะฮ์นุหฺ ได้มีการชี้แจงถึงแนวทางปฏิบัติของอัลลอฮ์ ﷻ ต่อประชาชาติต่างๆ ที่หันห่างจากการเรียกร้องของพระองค์ ได้ชี้แจงถึงบั้นปลายของบรรดาเราะฮ์สุลและจุดจบของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในยุคและสมัยต่างๆ

ซูเราะฮ์ได้เริ่มด้วยการที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงส่งท่านนบีนุหฺ ﷺ เพื่อประกาศเผยแผ่ลัทธิธรรมและตักเตือนหมู่ชนของเขาให้ระวังการลงโทษจากพระองค์

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾

(1: ๕)

ความว่า “แท้จริงเราได้ส่งนุหฺไปยังหมู่ชนของเขา (โดยบัญชาว่า) เจ้าจงกล่าวตักเตือนหมู่ชนของเจ้า ก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวดจะมาถึงพวกเขา”

(นุหฺ: 1)

ซูเราะฮ์ได้กล่าวถึงการต่อสู้ของท่านนบีนุหฺ ﷺ การอดทนในการทำหน้าที่คะอะวะฮ์หมู่ชนของเขาให้เคารพภักดีอัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียว และละทิ้งการสักการะพระเจ้าที่

พวกเขาสร้างขึ้น และให้ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ และปฏิบัติตามท่านเราะสูลผู้เป็นศาสนทูต
ของอัลลอฮ์ ﷻ

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ

وَاطِيعُونَ ﴿٢﴾

(3-2 : ٤)

ความว่า “เขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงฉันคือผู้
ตักเตือนอันชัดแจ้งของพวกท่าน (2) พวกท่านจงเคารพภักดี
อัลลอฮ์เถิด และจงยำเกรงพระองค์ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามฉัน
(3)”

(นุห : 2-3)

ท่านนบีนุห ﷺ ได้ทำการการเสียดสละเพื่อการตะอวะฮ์ทั้งกลางคืนและกลางวัน
ทั้งโดยทางลับและการเปิดเผย กระนั้นก็ตามหมู่ชนของเขาก็หาได้ให้ความสนใจแก่เขาไม่
ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังคั่งค้างอยู่ในการหลงผิด และการคือร้อน

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَايَ إِلَّا

فِرَارًا ﴿٦﴾

(6-5 : ٤)

ความว่า “เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้า
พระองค์ได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของข้าพระองค์ทั้งกลางคืน

และกลางวัน(5)แต่การเรียกร่องเชิญชวนของข้าพระองค์มิได้
เพิ่มพูนสิ่งใดแก่เขานอกจากการหลบหนี(6)”

(นุหุ: 5-6)

หลังจากนั้นในสุเราะฮ์ซุฮฺรได้กล่าวเตือนพวกเขาให้รำลึกถึงการมีอยู่ของอัลลอฮ์
ﷻ เพียงองค์เดียว และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ความโปรดปรานและความดีงามต่างๆของ
พระองค์ผ่านท่านนบีนุหุ ﷺ เพื่อให้พวกเขาขยันหมั่นเพียรในการจงรักภักดีต่อพระองค์ และให้
พิจารณาถึงความโปรดปรานของพระองค์ที่ทรงสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน ไคร่ครวญการสร้าง
มนุษย์ และความโปรดปรานของพระองค์ต่อมนุษย์โดยให้แผ่นดินราบเรียบกว้างเพื่อมนุษย์สามารถ
สัญจรไปมาได้ แล้วพวกเขาก็จะเห็น ร่องรอยแห่งอำนาจและความเมตตาของพระองค์ในจักรวาล
นี้

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ۖ ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ
فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا ۖ ﴿١٦﴾ وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ بِأَنَّا
﴿١٧﴾ كُنَّا مُبْعِدُكُمْ فِيهَا وَنُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ۖ ﴿١٨﴾ ﴾

(18-15: ع)

ความว่า “พวกเจ้าไม่เห็นดอกหรือว่าอัลลอฮ์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้ง
เจ็ดเป็นชั้น ๆ อย่างไร (15)และทรงทำให้ดวงจันทร์ในชั้นฟ้า
เหล่านั้นมีแสงสว่าง และทรงทำให้ดวงอาทิตย์มีแสงจ้า
(16)และอัลลอฮ์ทรงบังเกิด พวกท่านจากแผ่นดินเช่นพืชผัก
(17)แล้วจะทรงให้พวกท่านกลับคืนสู่ในแผ่นดิน และจะทรงให้
พวกท่านออกมาอีกเพื่อคืนชีพ(18)”

(นุหุ: 15-18)

ทั้งๆที่ได้มีการตักเตือนสั่งสอนและชี้แนะทางที่ถูกต้องและทางรอดแล้วก็ตาม หมู่ชนของท่านนบีนูหฺ عليه السلام ก็ยังตื้อรันด้วยการปฏิเสธศรัทธา การหลงทางและการผินหลังให้กับหนทางที่เที่ยงแท้ พวกเขาเหยียดหยามการเรียกร้องเชิญชวนของท่านนบีของพวกเขา

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنِّي دَعَاكَ وَوَلَدِي آلَا
خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكْرُؤًا مَكْرَأًا كَبِيرًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا نَدْرَأُ عَنِ إِلَهِكُمْ وَلَا
نَدْرَأُ وَدَا وَلَا سَوْعَا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾

(23-21 :ع)

ความว่า “นูหฺได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพวกเขาได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์และเชื่อฟังผู้ที่ทรยศสินของเขา และลูกหลานของเขามิได้เพิ่มพูนอันใดแก่เขานอกจากการขาดทุน (21) และพวกเขาได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่ (22) และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านเป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัดคุด และสุวาอู และยะมูษ และยะฮูฏ และนัซรุ เป็นอันขาด(23) ”

(นูหฺ: 21-23)

จากการคะอะฮฺของท่านนบีนูหฺ عليه السلام ทำให้ผู้คนแตกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มผู้อ่อนแอได้ตอบรับการคะอะฮฺของท่านซึ่งมีจำนวนเพียงน้อยนิด ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้ให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์ และอีกกลุ่มหนึ่งที่ปฏิเสธการคะอะฮฺและตื้อรัน ด้วยเหตุนี้สุเราะฮฺได้จบลงด้วยการวิงวอนขอพรของท่านนบีนูหฺ عليه السلام แก่หมู่ชนที่ตื้อรันของเขาให้ประสบความสำเร็จ หายนะ หลังจากที่เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาให้เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ﷻ องค์เดียวเป็นเวลายาวนานถึง 950 ปี จิตใจของพวกเขามิได้อ่อนไหวลงเลย การตักเตือนที่ดีและการเตือนสำทับที่ดีมิได้อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลย

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا نُزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾ مِمَّا
 خَطَبَيْنَاهُمْ أُغْرِقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا
 ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ
 إِنْ تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فِاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ
 اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا نُزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا نَارًا ﴿٢٨﴾ ﴾

(๔ : 24-28)

ความว่า “และโดยแน่นอน พวกเขาได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมาก
 หลง คังนั้นขอพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรม
 เหล่านั้น นอกจากการหลงผิดเท่านั้น(24)อันเนื่องมาจากความผิด
 มากหลายของพวกเขา พวกเขาจึงถูกจมน้ำตาย และจะถูกให้เข้า
 อยู่ในไฟนรก คังนั้นพวกเขาจะไม่ได้พบผู้ช่วยเหลือสำหรับพวก
 เขาอื่นจากอัลลอฮ์ (25)และนุหุ ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้า
 พระองค์ ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้พวกปฏิเสธศรัทธา
 หลงเหลืออยู่ในแผ่นดิน (26)เพราะแท้จริง หากพระองค์ทรง
 ปล่อยให้พวกเขาหลงเหลืออยู่ พวกเขาก็จะทำให้ปวงบ่าวของ
 พระองค์หลงผิด และพวกเขาเหล่านั้นจะให้กำเนิดแต่พวกเลวทราม
 พวกปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น (27)ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอ
 พระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ข้าพระองค์ และพ่อแม่ของข้า
 พระองค์ และผู้ที่เข้ามาในบ้านของข้าพระองค์เป็นผู้ศรัทธา และ
 บรรดาผู้ศรัทธาชาย และบรรดาผู้ศรัทธาหญิง และพระองค์ท่าน
 อย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจากความพินาศ
 หายนะเท่านั้น(28)”

(นุหุ: 24-28)

3.4 ความประเสริฐของสุเราะฮ์ฮุนฮุ

จากการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับความประเสริฐของสุเราะฮ์ฮุนฮุ พบว่าท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มิได้กล่าวถึงความประเสริฐของสุเราะฮ์ฮุนฮุ ไว้ในวณะของท่าน รวมถึงบรรดาเศาะฮาบะฮ์ก็มิได้กล่าวถึง เช่นเดียวกับบรรดาอุละมาอ์ทั้งยุคก่อนและยุคหลัง แต่อย่างไรก็ตามมีเพียงหะดีษมาฏอู (หะดีษที่มีได้มีที่มาจากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ) จึงไม่ควรยึดเป็นหลักฐาน ด้วยเหตุนี้จึงไม่ปรากฏ ร่องรอยหลักฐานที่ชัดเจนที่กล่าว ถึงความประเสริฐของสุเราะฮ์ฮุนฮุ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นสุเราะฮ์ฮุนฮุ อยู่ในอัลกุรอานทั้งหมดล้วนมีคุณค่า และมีความหมายที่งดงามยิ่ง

3.5 การเริ่มต้นและการจบของสุเราะฮ์ฮุนฮุ

การเริ่มต้นสุเราะฮ์ฮุนฮุนั้น ได้มีการเริ่มต้นด้วยอายะฮ์อัลกุรอานที่กล่าวเกี่ยวกับการ บัญชาของอัลลอฮ์ ﷻ ต่อท่านนบีนุหฺ ﷺ ให้ทำการคະဝะฮ์หมู่ชนของท่านถึงการลงโทษอัน เจ็บปวดที่จะมาถึงในอีกไม่ช้า หากพวกเขายังคงยืนกรานอยู่ในการหลงผิด ปฏิเสธศรัทธา และ ไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่ท่านนบีนุหฺ ﷺ ได้ทำการคະဝะฮ์ ถึงแม้ว่าท่านนบีนุหฺ ﷺ จะคະဝะฮ์ด้วยรูปแบบการเชิญชวนที่ หลากหลายสมบูรณ์แบบแล้ว แต่กลุ่มชนก็ยังแตกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มผู้ศรัทธาและกลุ่มปฏิเสธ

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾ قَالَ يَتَّبِعُونَ آلِيَّ لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ
وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا أَوْصِيَاءَهُمْ يَخْفَىٰ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخَذِّبُكُمْ إِلَىٰ أَحْسَنِ
مُسَمًّى إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ
إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾ وَإِنِّي
كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أُصْغُرَهُمْ فِي إِذَا نُهُمْ وَأَسْتَغْشَوْا
شِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا
﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا

رَبِّكُمْ إِنَّهُ كَانَتْ غَفَّارًا ﴿١٠﴾ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾
 وَيُمِدُّكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا ﴿١٢﴾ مَا
 لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾

(๕ : 14-1)

ความว่า “แท้จริงเราได้ส่งนูหฺไปยังหมู่ชนของเขา โดยบัญญัติว่า เจ้าจงกล่าวตักเตือนหมู่ชนของเจ้า ก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวด จะมาถึงพวกเขา (1) เขากล่าวว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย แท้จริงฉันคือผู้ตักเตือนอันซัดเซ็งของพวกท่าน (2) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺเถิด และจงยำเกรงพระองค์ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามฉัน (3) พระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกท่านในความผิดของพวกท่าน และจะทรงผ่อนผันพวกท่านจนกระทั่งถึงวาระที่ถูกกำหนดไว้ แท้จริงวาระของอัลลอฮฺนั้น เมื่อมาถึงแล้วมันจะไม่ยืดเวลาต่อไปอีก หากพวกท่านได้รู้ (4) เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงข้าพระองค์ได้เรียกร้องเชิญชวนหมู่ชนของข้าพระองค์ทั้งกลางคืนและกลางวัน (5) แต่การเรียกร้องเชิญชวนของข้าพระองค์มิได้เพิ่มพูนสิ่งใดแก่เขา นอกจากการหลบหนี (6) และแท้จริงทุกครั้งที่ข้าพระองค์เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาเพื่อที่พระองค์ท่านจะได้อภัยโทษให้แก่พวกเขา พวกเขาที่เอนอิมมืออุดรหูของพวกเขา และเอาเสื้อผ้าของพวกเขาคลุมโปง และพวกเขา ยังคงอับอาย และหยิ่งยะโสด้วยความจองหอง (7) ครั้นแล้วข้าพระองค์ได้เรียกร้องเชิญชวนพวกเขาอย่างเปิดเผย (8) แล้วข้าพระองค์ก็ได้ประกาศแก่พวกเขาอย่างเปิดเผย อีกทั้งข้าพระองค์ยังได้บอกกล่าวแก่พวกเขาอย่างลับ ๆ อีกด้วย (9) ข้าพระองค์ได้กล่าวว่า พวกท่านจงขออภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกท่านเถิด เพราะแท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษอย่างแท้จริง (10) พระองค์จะทรงหลั่งน้ำฝนอย่างมากมายแก่พวกท่าน (11) และพระองค์จะทรงเพิ่มพูนทรัพย์สินและลูกหลานแก่พวกท่าน และจะทรงทำให้มีสวนมากหลายแก่พวกท่าน และจะทรงทำให้มีลำ

น้ำมากหลายแก่พวกท่าน(12) ทำไมพวกท่านจึงไม่สำนึกถึงความ
ยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ(13) และโดยแน่นอน พระองค์ทรงสร้างพวก
ท่านตามลำดับขั้นตอน(14)”

(นูหฺ : 1-14)

ศุเราะฮ์นูหฺ ได้เริ่มต้นด้วยพระคำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ในอายะฮ์ที่ 1-14 โดยที่พระองค์ทรง
สั่งท่านนบีนูหฺ ﷺ ให้เริ่มทำการอะวะฮ์กลุ่มชนของท่าน โดยการดักเตือนให้พวกเขาห่างไกล
จากการทำความผิดบาป และอัลลอฮฺ ﷻ จะทรงอภัยโทษให้กับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้
ห่างไกลจากบทลงโทษของพระองค์ เพราะการลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว ทั้งในโลกนี้และโลก
หน้า นอกจากนี้ท่านนบีนูหฺ ﷺ ยังได้ประกาศให้พวกเขาทราบอย่างตรงไปตรงมาและชัดเจนว่า
ท่านคือผู้ตักเตือนอันซัดแข็ง ดังนั้นหน้าที่ของพวกเขาก็คือ การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ﷻ องค์เดียว
เพราะเป็นแนวทางที่ถูกต้องและเป็นรากฐานแห่งการดำเนินชีวิต และจงยำเกรงต่อพระองค์ เพราะ
ความยำเกรงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างแท้จริงในการรักษาความเที่ยงธรรมของมนุษย์ และการเชื่อฟัง
ปฏิบัติตามเราะฮ์สูล นับได้ว่าเป็นแนวทางสำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง (สมาคมนักเรียน
เก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1569)

ท่านนบีนูหฺ ﷺ ได้สัญญาอยู่กับกลุ่มชนของเขาตามที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงสัญญากับ
บรรดาผู้กลับเนื้อกลับตัวไว้ว่า พระองค์จะทรงอภัยโทษจากความผิดและบาปต่าง ๆ ในอดีต อีกทั้ง
จะได้รับการผ่อนผันไปยังวาระที่พระองค์ทรงกำหนดไว้คือวันกิยามะฮ์ และวาระที่ถูกกำหนดไว้
นั้นเป็นของแน่นอน จะมีมาตามกำหนดของมัน โดยไม่มีการผ่อนผันเหมือนกับการลงโทษในโลก
ดุนยา (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1569)

ท่านนบีนูหฺ ﷺ ได้รายงานผลการปฏิบัติหน้าที่อันยาวนานแก่พระเจ้าของเขา
ด้วยการวาดภาพการเหน็ดเหนื่อยอย่างต่อเนื่องทั้งกลางวันและกลางคืน ในการทำหน้าที่อะวะฮ์ของ
ท่าน แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ท่านมิได้เหน็ดเหนื่อยหรือย่อท้อหมดหวังต่อการผินหลังให้จาก
กลุ่มชนของท่าน และไม่เชื่อฟังการเรียกร้องของท่าน แต่ผลที่ได้รับจากพวกเขาคือการหลบหนี ใน
เวลาเดียวกันก็ไม่ชอบที่จะให้เสียงเรียกร้องเชิญชวนสู่หนทางที่ถูกต้อง เข้าสู่โศดประสาทของพวกเขา
ดังนั้นภาพลักษณ์แห่งความดีอันยิ่งใหญ่ของผู้ใหญ่ที่มีนิสัยเหมือนเด็กก็ปรากฏขึ้นแก่พวก
เขา คือ เอนิ้วมืออุดรูหู ปิดหัวปิดหน้าด้วยเสื้อผ้าในสภาพคลุมโปง แต่ถึงกระนั้นท่าน นบีนูหฺ ﷺ

ก็ยังคงปฏิบัติหน้าที่ทุกวิถีทางที่จะกระทำได้ บางครั้งก็ทำหน้าที่เผยแพร่อย่างเปิดเผย และบางครั้งก็ทำหน้าที่ควบกันไปทั้งสองอย่างคือทั้งโดยทางเปิดเผยและโดยทางลับ (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1570)

ท่านนบีนุหฺ عليه السلام หาช่องทางเพื่อจะให้พวกเขาได้รับความดีต่อไป จึงทำการเรียกร้องให้พวกเขาออกภัยโทษต่ออัลลอฮฺอย่างจริงจัง และให้ความเป็นเอกภาพแก่พระองค์ เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงภัยโทษในความผิดทั้งหลายของปวงบ่าว นอกจากนี้ท่านนบีนุหฺยังได้ชี้ให้พวกเขาเห็นว่า อัลลอฮฺ ﷻ จะให้ปัจจัยยังชีพอย่างครบครันและง่ายดายแก่พวกเขา หากพวกเขามีความยำเกรงและขอภัยโทษต่อพระองค์ พระองค์ก็จะประทานน้ำฝนอย่างมากมาย ซึ่งจะทำให้พืชพันธ์ต่าง ๆ งอก เติบโตและเกิดลำน้ำลำธารอีกที่ จะได้รับ ปัจจัยยังชีพ อื่น ๆ รวมถึง ลูกหลานและทรัพย์สมบัติอันมากมาย อีกด้วย แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังปฏิเสธ และยืนยันยืนยันทิ้งอยู่ในหนทางที่บิดพลิ้ว และการหลงทางอันซัดเซง (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1571)

ท่านนบีนุหฺ عليه السلام ได้ตำหนิกลุ่มชนของท่านในท่าทีของพวกเขาที่มีต่ออัลลอฮฺ ﷻ ในส่วนที่เกี่ยวกับตัวของพวกเขา และที่เกี่ยวกับจักรวาลรอบ ๆ ตัวของพวกเขา ท่านแปลกใจต่อการดูหมิ่นดูแคลนและการไม่มีมรรยาทของพวกเขาต่ออัลลอฮฺ ﷻ และการยืนยันที่จะปฏิเสธความหวังดีเหล่านั้น ไม่ตอบรับการ คะวะอะฮฺของท่านนบีนุหฺ عليه السلام และขอมที่หลงทางเฉกเช่นบรรดาผู้หลงทางและบรรดาผู้กระทำความผิดบาป (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย , 2542: 1571)

อัลลอฮฺ ﷻ จึงกล่าวในอายะฮฺที่ 21-28 เป็นการจบสุเราะฮฺว่า

﴿ قَالَ نُوحُ رَبِّ إِنِّي دَعَاكَ وَوَلَدِي إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكْرُؤًا مَكْرًا كَبِيرًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا نَدْرَأُكَ الْهَتْمَ وَلَا نَدْرَأُكَ وَدَا وَلَا سَوَاعَا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا نَزِدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾ مِمَّا خَطَبْتَهُمْ أُغْرِقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحُ رَبِّ لَا تَذَرْ

عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكٰفِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ اِنَّكَ اِنْ تَذَرَهُمْ يُضِلُّوْا عِبَادَكَ
 وَلَا يَلِدُوْا اِلَّا فٰجِرًا كَفٰرًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ اَغْفِرْ لِيْ وَلِوٰلِدَيْ وَلِمَنْ
 دَخَلَ بَيْتِيْ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَلَا تَزِدِ الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا
 نَبٰرًا ﴿٢٨﴾

(28-21 :ع)

ความว่า “นุहु ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริง พวกเขาได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์และเชื่อฟังผู้ที่ทรยศสินของเขา และ ลูกหลานของเขามิได้เพิ่มพูนอันใดแก่เขานอกจากการขาดทุน (21) และพวกเขาได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่ (22) และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่าน เป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัดคุด และสุวาอู และยะฆูษ และยะอู๊ก และนัซรุ เป็นอันขาด (23) และโดยแน่นอน พวกเขาได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากหลง ดังนั้นขอพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจากการหลงผิดเท่านั้น (24) อันเนื่องมาจากความผิดมากหลายของพวกเขา พวกเขาจึง ถูกจมน้ำตาย และจะถูกให้เข้าอยู่ในไฟนรก ดังนั้นพวกเขาจะ ไม่ได้พบผู้ช่วยเหลือสำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮฺ (25) และนุहु ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอย่า ปลดปล่อยให้พวกปฏิเสธศรัทธาหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินนี้เลย (26) เพราะแท้จริง หากพระองค์ทรงปลดปล่อยให้พวกเขาหลงเหลืออยู่ พวกเขาก็จะทำให้ปวงบ่าวของพระองค์หลงผิด และพวกเขานั้น นะให้กำเนิดแต่พวกเลวทราม พวกปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น (27) ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ข้า พระองค์ และพ่อแม่ของข้าพระองค์ และผู้ที่เข้ามาในบ้านของข้า พระองค์เป็นผู้ศรัทธา และบรรดาผู้ศรัทธาชาย และบรรดาผู้ ศรัทธาหญิง และพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรม เหล่านั้น นอกจากความพินาศหายนะเท่านั้น(28)”

(นุหฺ : 21-28)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวจบท้ายสุเราะฮ์ฮุญฮ์ ถึงผลของการตะอวะฮ์โดยที่ท่าน นบีฮุหุ ﷺ ได้หันหน้าเข้าร้องเรียนต่ออัลลอฮ์ ﷻ ว่า หลังจากที่ท่านประสบกับความเหนื่อยยากและความพยายามเป็นเวลานานถึง 950 ปี แต่กลุ่มชนของท่านก็ไม่ยอมเชื่อฟังและได้ฝ่าฝืน ท่าน โดยที่จิตใจของพวกเขามิได้อ่อนไหวลงเลย ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขากลับเห็นดีเห็นชอบเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้ที่ทรยศสมบัติและลูกหลานของพวกเขาได้อำนวยความสะดวกอันใดแก่พวกเขาเลย นอกจากความหายนะและการขาดทุนเท่านั้น ไม่แต่เพียงเท่านั้นแต่พวกเขายังได้วางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่เพื่อทำลายล้างการเผยแผ่และการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่ศักราชอีกด้วย (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1572)

กลุ่มชนของท่านนบีฮุหุ ﷺ ได้กล่าวเตือน มิให้พวกเขา ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกเขานี้เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีความรังเกียจต่อการเรียกร้องของท่านนบีฮุหุ ﷺ ขึ้นในจิตใจของพวกเขา และได้เจาะจงกล่าวถึงชื่อบรรดาเจวิด วัตดุ สุวาฮุ ยะฆูษ ยะอูฏ และนัซรุ เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้เกิดความรู้สึกขึ้นในจิตใจของกลุ่มชนทั่วไป บรรดาผู้นำที่หลงผิดจะรวบรวมพลพรรคให้เรียงรายล้อมรอบรูปปั้นและเจวิดที่เป็นกรวดหินดินทราย รูปปั้นที่เป็นตัวบุคคลและรูปปั้นเจวิดทางแนวความคิด ทั้งหมดนี้อยู่ในสภาพเดียวกันหมด เพื่อจะปิดกั้นมิให้หันหน้าเข้าหาการเรียกร้องสู่อัลลอฮ์ ﷻ และเพื่อโน้มน้าวจิตใจให้หันห่างจากการเรียกร้องเชิญชวนด้วยการวางแผนร้ายอันยิ่งใหญ่ ด้วยเล่ห์กลและการพินิจกำลัง ดังนั้นท่านนบีฮุหุ ﷺ จึงขอกจากอัลลอฮ์ ﷻ ทรงให้พวกอธรรมเหล่านั้นจมอยู่แต่ในการหลงผิดเท่านั้น เพราะการตักเตือนสำคัญของท่านต่อกลุ่มชนของท่านไม่ได้อำนวยความสะดวกอันใดแก่พวกเขาเลย (สมาคม นักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย , 2542: 1573)

ด้วยการกระทำผิดอย่างมากมาย และบาปกรรมอันมากมาย อีกทั้งการฝ่าฝืนท่านนบีฮุหุ ﷺ พวกเขาจึงถูกจมน้ำตายและเผาไหม้อยู่ในนรก นั่นคือโทษที่พวกเขาจะได้รับทั้งใน الدنيا และอาคิเราะฮ์ การเข้าไปอยู่ในนรกก็เป็นโทษที่พวกเขาจะได้รับ ทั้งรับเป็นการต่อเนื่องกัน หลังจากถูกจมน้ำตาย ดังนั้นลูกหลานที่ดี ทรยศสมบัติอันมากมายก็ดี มิตรสหายหรือคนรักใคร่ที่ดี ตลอดจนพระเจ้าจอมปลอมของพวกเขาก็ดี ไม่อาจจะให้ความคุ้มครองหรือให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาให้พ้นจากการลงโทษของอัลลอฮ์ ﷻ ไปได้ (สมาคม นักเรียนเก่าอาหรับ ประเทศไทย , 2542: 1573)

ในการวิงวอนของ ท่าน นบีฮุหุ ﷺ ท่านได้ขอให้พระองค์ทรงกวาดล้างพวก
อธรรมเหล่านั้นให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินเพราะหากพวกเขาหลงเหลืออยู่ ก็รังแต่จะก่อความวุ่นวาย
และความไม่สงบอยู่ตลอดไป นั่นก็คือพวกเขาจะขัดขวางการเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮุ ﷻ
และปิดกั้นมิให้การตะอวะฮุเข้าสู่จิตใจของมหาชน เพราะพวกเหล่านั้นจะให้กำเนิดแต่พวกเลว
ทรามและพวกปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น (สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย, 2542: 1573)

และสุดท้ายท่านนบีฮุหุ ﷺ ได้ทำการวิงวอนขอ ภัยโทษให้แก่ตัวเอง ซึ่งเป็น
มรรยาทที่ดึงมาของบ่าวที่รู้จักพระเจ้า การขออภัยให้แก่บิดามารดาของท่าน คือการรักดีของท่านต่อ
บิดามารดาที่เป็นมุอิมินผู้ศรัทธา และการขอพรให้แก่ผู้ที่เข้าไปในบ้านของท่านให้เป็นผู้ศรัทธา นี่
คือการรักที่จะให้ความดีแก่พี่น้องของท่านที่เป็นผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิง ในทางตรงกันข้ามท่าน
ได้ขอพรให้ความพินาศล่มจมจงมีแก่พวกอธรรมผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย (สมาคม นักเรียนเก่า
อาหรับประเทศไทย, 2542: 1574)

ในสุเราะฮุนี้ได้จบลงโดยให้ข้อคิดแก่ปัญญาชน ด้วยภาพลักษณ์ที่เด่นชัด 2 ภาพคือ
การต่อสู้ดิ้นรนและความอดทนอย่างต่อเนื่อง และภาพของผู้คือร้อน ผู้อธรรม ทั้งสองดังกล่าวนับได้
ว่าเป็นนิทานอุทาหรณ์อย่างดีแก่นักเผยแผ่ในยุคหลัง (สมาคม นักเรียนเก่าอาหรับประเทศไทย ,
2542: 1574)

3.6 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮุฮุกกับสุเราะฮุที่ผ่านมาและสุเราะฮุหลังจากนั้น

3.6.1 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮุฮุกกับสุเราะฮุที่ผ่านมา

วะฮุบะฮุ อัจญุ ฮัยลีย์ (Wahbah al-Zuhailiy, 2009.: 15/143) ได้กล่าวถึง
ความสัมพันธ์ของสุเราะฮุฮุกกับสุเราะฮุที่ผ่านมา คือสุเราะฮุอัลมะอาริจว่าทั้งสองสุเราะฮุนี้มี
ความสัมพันธ์และความคล้ายคลึงกัน 2 ประการ

1. ทั้งสองสุเราะฮุมีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก กล่าวคือในสุเราะฮุอัลมะอาริจ
ได้มีการกล่าวถึงบทลงโทษสำหรับชาวกุฟฟารผู้ปฏิเสธ ศรัทธา สมัยท่านนบีฮุหมมัด ﷺ และใน
สุเราะฮุฮุกได้มีการกล่าวถึงบทลงโทษสำหรับชาวกุฟฟารผู้ปฏิเสธศรัทธาสมัยท่านนบีฮุหุ ﷺ

2. อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์สุดท้ายของสูเราะฮ์อัลมะอาริจถึงเดชานุภาพของพระองค์ต่อมนุษยชาติว่า

﴿فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿٤٠﴾ عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ
وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾﴾

﴿ غ : 40-41 ﴾

ความว่า “ข้าขอสาบานต่อพระเจ้าแห่งบรรดาทิศตะวันออก และบรรดาทิศตะวันตกว่า แท้จริงเรา (อัลลอฮ์) เป็นผู้เดชานุภาพอย่างแน่นอน (40) ต่อการที่เราจะเปลี่ยนตัวแทนซึ่งคิดว่าพวกเขาและเราจะไม่เป็นผู้หมดความสามารถ (41)”

(อัลมะอาริจ : 40-41)

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในสูเราะฮ์ฮุกุมาตถึงเดชานุภาพของพระองค์ต่อมนุษยชาติ

ว่า

﴿مِمَّا حَطَبْتَنَّهُمْ أَغْرِقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾﴾
(٢٥-٢٦ : ع)

ความว่า “อันเนื่องมาจากความผิดมากหลายของพวกเขา พวกเขาจึงถูกจมน้ำตาย และจะถูกรื้อให้เข้าอยู่ในไฟนรก ดังนั้นพวกเขาจะไม่ได้พบผู้ช่วยเหลือสำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮ์ (25) และนุหฺได้กล่าวว่ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้พวกเขาปฏิเสธศรัทธาหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินนี้เลย (26)”

(นุหฺ : 25-26)

อายะฮ์ข้างต้นในสุเราะฮ์อัลมะอาริจได้กล่าวถึงความยิ่งใหญ่และเดชานุภาพของพระองค์ในการที่พระองค์จะเปลี่ยนจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาจากกลุ่มชนของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ด้วยตัวแทนซึ่งดีกว่าพวกเขา ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับสุเราะฮ์ฮุกุมาตที่ได้มีการกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ ﷻ และเดชานุภาพของพระองค์ในการที่พระองค์จะลงโทษบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาจากกลุ่มชนของท่านนุหฺ ﷺ ด้วยการจมน้ำ และการที่ท่านนบีฮุคิม ﷺ ได้ขอคุณอ้ออย่าให้ผู้ปฏิเสธศรัทธาหลงเหลือในแผ่นดิน ซึ่งข้อมหมายถึงการขอให้ผู้ศรัทธารอดพ้นปลอดภัยจากการลงโทษ และเปลี่ยนจากกลุ่มชนผู้ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้นด้วยตัวแทนที่ดีกว่าพวกเขา

3.6.2 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ฮุกุมาตกับสุเราะฮ์หลังจากนั้น

ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ฮุกุมาตกับสุเราะฮ์ หลังจากนั้นคือสุเราะฮ์อัลญิน โดยที่ทั้งสองสุเราะฮ์นั้นมีความสอดคล้องกัน ซึ่งสุเราะฮ์อัลญินเปรียบเสมือนเป็นการเติมเต็มสุเราะฮ์ฮุกุมาตให้สมบูรณ์เกี่ยวกับการตะอฺวะฮ์ฮุกุมาตของอัลลอฮ์ ﷻ สำหรับสุเราะฮ์ฮุกุมาตเป็นการยกตัวอย่างให้แก่ประชาชาติเกี่ยวกับการต่อต้านและปฏิเสธศรัทธาจากศาสนาของอัลลอฮ์ ﷻ ในการทำหน้าที่ตะอฺวะฮ์และการตกเดือนไม่ยังประโยชน์อันใดกับพวกเขา ส่วนในสุเราะฮ์อัลญินได้ยกตัวอย่างเกี่ยวกับการตะอฺวะฮ์ฮุกุมาตของอัลลอฮ์ ﷻ นั่นคือญินซึ่งพวกเขาตอบรับการตะอฺวะฮ์ฮุกุมาตอันนี้ งามมาจากพวกเขาสดับฟังอัลกุรอาน (‘Isām zuhd, 2005: 14)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์ฮุกุมาตว่า

﴿ قَالَ نُوحُ رَبِّ إِنِّهِمْ عَصَوْنِي وَأَتَّبَعُوا مَن لَّمْ يَزِدْهُ مَالًا وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴾

(21 :ع)

ความว่า “นุหฺได้กล่าววว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพวกเขาได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์และเชื่อฟังผู้ที่ทรัพย์สินของเขา และลูกหลานของเขามีได้เพิ่มพูนอันใดแก่เขานอกจากการขาดทุน”

(นุหฺ : 21)

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลญินว่า

﴿ قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا
عَجَبًا ۝١ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَن نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ۝٢﴾
(2-1 : ۞

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า ได้มีวะฮีย์มายังฉันว่า แท้จริง
พวกญินจำนวนหนึ่งได้ฟังฉัน(อ่านอัลกุรอาน) และพวกเขาบอกว่า
ว่า แท้จริงเราได้ยินกุรอานที่แปลกประหลาด (1) นำไปสู่ทางที่
ถูกต้อง ดังนั้นพวกเราจึงศรัทธาต่ออัลกุรอานนั้น และเราจะไม่
ตั้งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระเจ้าของเรา(2)”

(อัลญิน : 1-2)

อายะฮ์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าทั้งสองซูเราะฮ์มีความสอดคล้องกันคือ
ซูเราะฮ์ฮุกุได้กล่าวเกี่ยวกับกลุ่มชนที่ปฏิเสธการละฮะฮ์ ส่วนในซูเราะฮ์อัลญินได้กล่าวเกี่ยวกับ
กลุ่มชนที่ตอบรับการละฮะฮ์ ในที่นี้สามารถทำให้เข้าใจได้ว่าเมื่อมีผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ยโสโอหังบน
แผ่นดิน อัลลอฮ์ ﷻ ก็จะทดแทนกลุ่มชนที่ดีกว่าที่ตอบรับการศรัทธาอย่างแน่วแน่

วะฮะฮ์ อับดุลฮะยี (Wahbah al-Zuhailiy, 2009.: 15/167-168) ได้กล่าวถึง
ความสัมพันธ์ของซูเราะฮ์ ฮุกุกับซูเราะฮ์ อัลญินว่า ทั้งสองซูเราะฮ์นั้น
มีความสัมพันธ์และความคล้ายคลึงกัน 3 ประการ ดังนี้

1. ทั้งสองซูเราะฮ์ได้กล่าวเกี่ยวกับผลตอบแทนที่ดีของบ่าวผู้ศรัทธา

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์ฮุกุว่า

﴿ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ۝١٠ يُرْسِلِ السَّمَاءَ
عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا ۝١١﴾

(11-10 : ع)

ความว่า “ข้าพระองค์ได้กล่าวว่ พวกท่านจงขอภัยโทษต่อพระเจ้าของพวกท่านเถิด เพราะแท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงภัยโทษอย่างแท้จริง (10) พระองค์จะทรงหลั่งน้ำฝนอย่างมากมายแก่ พวกท่าน (11)”

(นุหุ : 10-11)

และอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์อัลญินว่า

﴿ وَالْوَّاسِقَاتُ عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقِينَهُنَّ مَاءً عَذْبًا ﴾

(16 : ๕)

ความว่า “และหากพวกเขาชำระมันอยู่บนแนวทางที่เที่ยงธรรม แน่นอนเราก็จะให้พวกเขามีริชกีกว้างขวาง”

(อัลญิน : 16)

ทั้งสองอายะฮ์มีความหมายโดยรวมว่า หากบ่าวของอัลลอฮ์ ﷻ สรีทธาต่อพระองค์ และอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง และเมื่อมีความผิดพลาดเกิดขึ้นก็ขอภัยโทษต่อพระองค์ แท้จริงพระองค์จะทรงหลั่งน้ำฝนและทรงประทานริชกีไปถึงยังชีพออย่างมากมาย

2. ทั้งสองสุเราะฮ์ได้กล่าวถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชั้นฟ้า

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์ฮุนฮว่า

﴿ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ﴾

(15 : ๕)

ความว่า “พวกเจ้าไม่เห็นดอกหรือว่าอัลลอฮ์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดเป็นชั้น ๆ อย่างไร”

(นุหุ : 15)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลญินว่า

﴿ وَأَنَا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَا مُلَيْتًا حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهَبًا ۝۸ ﴾

(8: ๗)

ความว่า “และแท้จริงเราได้ค้นคว้าหาข่าว ณ ชั้นฟ้า แต่เราได้พบ ณ ที่นั่นเต็มไปด้วยยามเฝ้าผู้เข้มแข็งและเปลวเพลิง”

(อัลญิน : 8)

3. ทั้งสองซูเราะฮ์ได้กล่าวถึงบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนอัลลอฮฺ ﷻ

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์ฮุนฮว่า

﴿ مِمَّا خَطِيئَتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ۝۲۵ ﴾

(25: ๕)

ความว่า “อันเนื่องมาจากความผิดมากหลายของพวกเขา พวกเขา จึงถูกจมน้ำตาย และจะถูกให้เข้าอยู่ในไฟนรก ดังนั้นพวกเขาจะ ไม่ได้พบผู้ช่วยเหลือสำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮฺ”

(ฮุนห : 25)

และอัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลญินว่า

﴿ إِلَّا بَلَاغًا مِّنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتٍ ۚ وَمَن يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۝۲۳ ﴾

(23: ๗)

ความว่า “เว้นแต่ฉันจะเผยแผ่ (สิ่งที่รับ) จากอัลลอฮ์ และศาสน์
ของพระองค์ และผู้ใดฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และ เราะสูต ของพระองค์
แท้จริงสำหรับ เขานั้นคือไฟนรก เป็นผู้พำนักอยู่ในนั่นตลอด
กาล”

(อัลญิน : 23)

ทั้งสองอายะฮ์มีความหมายที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับทลงโทษสำหรับผู้ปฏิเสธศรัทธา
และผู้ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ ﷻ ด้วยการลงโทษในไฟนรกที่พำนักตลอดกาล และไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือ
ให้รอดพ้นจากการลงโทษของพระองค์ได้

3.6.3 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ซุฮ์กับสุเราะฮ์ก่อนจากนั้นตามลำดับการประทานอัลกุรอาน

ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ซุฮ์กับสุเราะฮ์ก่อนจากนั้นคือสุเราะฮ์อันนะหฺลฺตามลำดับ
การประทานอัลกุรอาน โดยที่สุเราะฮ์อันนะหฺลฺได้กล่าวในอายะฮ์ต่างๆเกี่ยวกับการคะอะฮ์ของ
ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ต่อชาวมักกะฮ์ด้วยรูปแบบวิทยปัญญา สุขุม ตักเตือนที่ดี และการโต้แย้งด้วยสิ่งที่
ดีกว่า และอดทนต่ออุปสรรคต่างๆ ความดีร้นของพวกเขา แน่นอนอัลลอฮ์ ﷻ ย่อมอยู่เคียงข้าง
บรรดาผู้อดทน (*Iṣām zuhd, 2005: 15)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในสุเราะฮ์อันนะหฺลฺว่า

﴿ ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَحَدِّ لَهُمْ
بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ
صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾ ﴾

(126-125 : ๕

ความว่า “จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสุเจ้าโดยสุขุม
และการตักเตือนที่ดีและจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่าแท้ จริ่ง
พระเจ้าของเจ้านั้นทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในทางที่หลงผิดและ

พระองค์นั้นทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในทางที่ถูกค้ำอง(125) และหากพวกเจ้าจะลงโทษ (ฝ่ายปรปักษ์) ก็จงลงโทษเยี่ยงที่พวกเจ้าได้รับโทษและหากพวกเจ้าอดทน แน่นอนมันเป็นการดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ออกตน(126)”

(อันนะหุล: 125-126)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในสุเราะฮ์ฮุหฺว่า

﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُم

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾

(1 : ع)

ความว่า “ แท้จริงเราได้ส่งนุ หุ ไปยังหมู่ชนของเขา (โดยบัญชาว่า) เจ้าจงกล่าวตักเตือนหมู่ชนของเจ้า ก่อนที่การลงโทษอันเจ็บปวดจะมาถึงพวกเขา”

(นุหฺ: 1)

การกล่าวถึงการคะอะฮ์สุฮฺหนทางของ อัลลอฮ์ ﷻ ในสุเราะฮ์ฮุหฺนี้ได้อธิบายถึงรูปแบบการคะอะฮ์สุฮฺของท่านนบีนุหฺ ﷺ ที่ได้เรียกร้องเชิญชวนกลุ่มชนของท่านให้หันสู่ทางที่เที่ยงตรงเป็นเวลายาวนาน ด้วยรูปแบบที่มากมาย และวิธีการคะอะฮ์สุฮฺที่หลากหลายเพื่อให้ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ศึกษาวิธีการคะอะฮ์สุฮฺเจกเช่นที่ท่านนบีนุหฺ ﷺ ได้ปฏิบัติมาก่อนแล้ว ซึ่งทั้งสองสุเราะฮ์มีความคล้ายคลึงกัน มีหัวข้อเดียวกันนั่นคือการคะอะฮ์สุฮฺหนทางของอัลลอฮ์ ﷻ แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมากเท่าใด แต่ก็ยังสามารรถนำตัวอย่างไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี (‘Isām zuhd, 2005: 15)

3.7 หลักการใช้ภาษาในสุเราะฮ์ฮุหฺ

อัลกุรอานซึ่งเป็นธรรมนูญหลักและเป็นธรรมนูญแรกของอิสลามนั้น ได้ถูกจัดวางคำ อายะฮ์ สุเราะฮ์ในที่เหมาะสม มีการใช้ภาษาที่สละสลวย คล่องจอง และไม่มียุขยัคนใด

สามารถแต่งเติมหรือปั้นแต่งแม่เพียงไม่กี่อายะฮฺ หรือขอให้ผู้อื่นที่มีใจอัลลอฮฺ ﷻ ช่วยปั้นแต่งก็ไม่สามารถทำได้อย่างแน่นอน เพราะอัลกุรอานนั้นมาจาก อัลลอฮฺ ﷻ แต่เพียงผู้เดียวอย่างมีต้องสงสัย

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَيْنَاهُ قُلْ فَاتُوا بِنُورٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾ (38 :)

ความว่า “หรือพวกเขาบอกว่า เขา (มุฮัมมัด) เป็นผู้ปั้นแต่งขึ้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงนำมาสักบทหนึ่งเถียงนั้น และจงเรียกร้องผู้ที่พวกท่านสามารถนำมาได้นอกจากอัลลอฮฺ หากพวกท่านเป็นผู้ที่จริงใจ”

(ยูซุฟ : 38)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานอีกว่า

﴿ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَيْنَاهُ قُلْ فَاتُوا بِعَشْرِ سُورٍ مِثْلِهِ مَفْرُوتٍ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾ (13 :)

ความว่า “หรือพวกเขาบอกว่า เขา (มุฮัมมัด) ได้ปลอมแปลง อัลกุรอานขึ้นมา (มุฮัมมัด) จงกล่าวเถิด ดังนั้นพวกท่านจงนำมาสักสิบ สุเราะฮฺ ที่ถูกปลอมแปลงขึ้นให้ได้อย่างอัลกุรอาน และพวกท่านจงเรียกร้องผู้ที่มีความสามารถในหมู่พวกท่านอื่นจาก อัลลอฮฺ (ให้มาช่วย) ถ้าพวกท่านเป็นผู้ที่จริงใจ”

(ฮูด : 13)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานอีกว่า

﴿ قُلْ فَاتُوا بِكُنْبٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴾

(49 : ط

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ดังนั้นพวกท่านจงนำคัมภีร์สักเล่มหนึ่งจากอัลลอฮฺ ที่ถูกต้องเหมาะสมยิ่งกว่าทั้งสองเพื่อฉันจะได้ปฏิบัติตามมัน หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง”

(อัลเกาะศ็อส : 49)

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานอีกว่า

﴿ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَيْنَاهُ قُلْ إِن افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا نُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴾ (8) ﴿ قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِن أَنِيعُ إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴾ (9) ﴿ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَتَأْمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴾ (10)

(8-10 : ك ط

ความว่า “หรือพวกเขาบอกว่า เขา(มุฮัมมัด) ได้ปั้นแต่งอัลกุรอานนั้น จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ถ้าฉันได้ปั้นแต่งอัลกุรอานขึ้นพวกท่านก็ไม่มีอำนาจอันใดที่จะช่วยเหลือฉันได้จาก (การลงโทษของ) อัลลอฮฺ พระองค์ทรงรู้ดีถึงสิ่งที่พวกท่านกำลังง่วนอยู่ในเรื่อง

นี้พอเพียงแล้วที่พระองค์ทรงเป็นพยานระหว่างฉันกับพวกท่าน และพระองค์เป็นผู้ทรงอภิบาล ผู้ทรงเมตตาเสมอ (8)จงกล่าวเถิด มุฮัมมัด ฉันมิได้เป็นคนแรกในบรรดาเราะสุล และฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่ฉันและแก่พวกท่าน ฉันมิได้ปฏิบัติดี สิ่งใด นอกจากสิ่งที่ถูกวะฮีย์ให้แก่นั้น และฉันมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นผู้ตักเตือนอันชัดแจ้ง(9)จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด พวกท่านไม่เห็นดอก หรือว่า ถ้าหากอัลกุรอานมาจากอัลลอฮ์ และพวกท่านปฏิเสธ อัลกุรอานนั้น ทั้งๆ ที่มีพยานคนหนึ่งจากวงศ์วานของ อิสรออีลเป็นพยานต่อลักษณะเช่นเดียวกัน (คือคัมภีร์อัตเตวารอฮ์) แล้วเขาก็ศรัทธาแต่พวกท่านยัง คือรันฮิงยะโส แท้จริงอัลลอฮ์ จะไม่ทรงชี้แนะทางแก่หมู่ชนผู้อธรรม(10)”

(อัลอะหฺกอฟ : 8-10)

จากอายะฮ์อัลกุรอานทั้งหมดข้างต้น ได้สื่อความหมายโดยรวมว่า อัลกุรอานนั้นมาจากอัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริง โดยที่ไม่มีใครสามารถลอกเลียนแบบขึ้นให้คล้ายกันนี้ได้ และไม่มีคัมภีร์ใดๆที่แท้จริง ไม่มีการบิดเบือนเปลี่ยนแปลงนอกจากอัลกุรอานเท่านั้น เพราะอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์อื่นเพื่อยืนยันว่า หากอัลกุรอานถูกสร้างมาจากผู้อื่นที่มีใช้อัลลอฮ์ ﷻ แล้วไซ้ย่อมเกิดความขัดแย้งอย่างแน่นอน

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานว่า

﴿ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ

أَخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾

(82 : ๕ ๕)

ความว่า “พวกเขาไม่พิจารณาอัลกุรอานบ้างหรือ และหากว่า อัลกุรอานมาจากผู้ที่มิใช่อัลลอฮ์แล้วแน่นอนพวกเขาจะพบว่า ในนั้นมี ความขัดแย้งกันมากมาย”

(อัน-นิซาอู : 82)

ผู้ใดก็ตามที่ไม่พิจารณาอัลกุรอานพวกเขาจะไม่รู้ว่าเป็นเช่นนั้นเต็มไปด้วยความจริง เพราะอัลกุรอานนั้นมาจากอัลลอฮ์ ﷻ และหากอัลกุรอานมาจากผู้ที่ไม่ใช่อัลลอฮ์ ﷻ แล้วแน่นอน จะพบว่าในนั้นมีความขัดแย้งอย่างมากมาจากการวิจัยพบว่าในอัลกุรอานมีการใช้ภาษาที่ สละสลวย คำที่คล้องจอง คำตรงกันข้าม และอีกหลากหลายรูปแบบที่เป็นการยืนยันว่าอัลกุรอาน นั้นมาจากอัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียวและไม่มีผู้ใดเลียนแบบได้

หลักการใช้ภาษาในสุเราะฮ์นูห มีดังต่อไปนี้

1. อัลลอฮ์ ﷻ ได้ใช้คำที่หลากหลายในสุเราะฮ์นูห มีการใช้รูปแบบ (كَ ۞ □
 อดีบาค □□ (Wahbah al-Zuhailiy, 2009: 15/150) ซึ่งเป็นคำสองคำที่ตรงข้ามกันดังคำต่อไปนี้

1.1 คำว่า ﴿لَيْلًا﴾ หมายถึงกลางคืนและ ﴿وَنَهَارًا﴾ หมายถึงกลางวัน

1.2 คำว่า ﴿جَهَارًا﴾ หมายถึงเปิดเผยและ ﴿سِرًّا﴾ หมายถึงการปกปิด

หรือความลับ

1.3 คำว่า ﴿أَعْلَنُ﴾ หมายถึง ข้าพระองค์ ได้ประกาศอย่างเปิดเผย และ
 ﴿وَأَسْرَرْتُ﴾ หมายถึงข้าพระองค์ได้ประกาศอย่างลับๆ

1.4 คำว่า ﴿يُعِيدُكُمْ﴾ หมายถึง จะทรงให้พวกท่านกลับ เข้าสู่ และ
 ﴿وَيُخْرِجُكُمْ﴾ หมายถึงทรงให้พวกท่านออกมา

2. อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานโดยใช้รูปแบบ (۞ ۞ อัลมะญาส อัลมุรซัล²⁶ เป็นคำที่กล่าวในอายะฮ์ให้ความหมายต่างจากความหมายจริงของคำ แต่ความหมายที่ใช้ และความหมายจริงของคำ มีความเกี่ยวข้องกัน ดังอายะฮ์ต่อไปนี้

²⁵ อดีบาค (كَ ۞ เป็นประเภทหนึ่งของหลักภาษา (۞ ที่กล่าวถึงการใช้คำในภาษาอาหรับ โดยที่คำสอง คำที่อยู่ในประโยคเดียวกัน แต่ทั้งสองคำมีความหมายตรงข้ามกัน และคล้องจองกัน (Muhammad Ahmad Qasim/Mahy al-Din Drib, 2003:65)

²⁶ อัลมะญาส อัลมุรซัล (۞ ۞ คือ การใช้คำในภาษาอาหรับ โดยที่คำนั้นๆ ให้ความหมายต่างจากคำที่ใช้ จริง แต่คำที่ใช้และความหมายของคำมีความเกี่ยวข้องกัน (Muhammad Ahmad Qasim/Mahy al-Din Drib, 2003:215)

2.1 อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า ﴿ جَعَلُوا أَيْدِيَهُمْ فِي آذَانِهِمْ ﴾ ความว่า “พวกเขา ก็เอานิ้วมืออุดหูของพวกเขา ” ในที่นี้ไม่ได้ให้ความหมายว่าการเอามืออุดหู เนื่องจากมนุษย์ไม่สามารถเอามืออุดหูได้ แต่ความหมายที่แท้จริงคือ การที่พวกเขาเอาปลายนิ้วมืออุดหูของพวกเขา (Wahbah al-Zuhailiy,2009: 15/150)

2.2 อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า ﴿ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴾ ความว่า “พระองค์จะทรง ส่งท้องฟ้าอย่างมากมายแก่พวกท่าน ” ในที่นี้ไม่ได้ให้ความหมายว่าท้องฟ้าถึงแม้ จะใช้คำว่าท้องฟ้า แต่ ความหมายที่แท้จริงคือ การหลั่งน้ำฝน เพราะน้ำฝนลงมาจากท้องฟ้า (‘Isām zuhd, 2005: 19)

2.3 อัลลอฮฺ ﷻ กล่าวว่า ﴿ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فِجْرًا كَفَّارًا ﴾ ความว่า “และ พวกเขานั้น ให้กำเนิดแต่พวกเลวทราม พวกปฏิเสธศรัทธาเท่านั้น ” ในที่นี้ไม่ได้ให้ความหมายว่า กลุ่มชนที่คือร็ินหากอัลลอฮฺ ﷻ ทรงประสงค์ให้พวกเขากำเนิดลูก พวกเขาจะให้กำเนิดแต่ ลูกที่เลว ทรามและปฏิเสธศรัทธา แต่ความหมายที่แท้จริงคือ กลุ่มชนที่คือร็ินหากอัลลอฮฺ ﷻ ทรงประสงค์ ให้พวกเขากำเนิดลูก พวกเขาก็จะทำการสอนสั่งลูกๆของพวกเขาให้ปฏิบัติตามบรรพบุรุษในการ สักการะรูปปั้นแจกเช่นที่พวกเขาปฏิบัติมาเป็นเวลายาวนาน ซึ่งผลที่จะตามมาคือลูกๆ ของพวกเขาก็ ปฏิบัติตามพวกเขาโดยการปฏิเสธศรัทธา และสักการะสิ่งอื่นนอกเหนือจากอัลลอฮฺ ﷻ ซึ่งเป็นการ กระทำที่เลวทรามยิ่งต่อพระองค์ (‘Isām zuhd, 2005: 19)

3. อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานโดยใช้รูปแบบ ﴿ ۞ ﴾ อัลอิซติอาเราะฮฺ²⁷ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบว่า ﴿ وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ﴾ ความว่า “และอัลลอฮฺทรงบังเกิด พวกท่านจากแผ่นดินเช่นพืชผัก ” ในอายะฮฺนี้อัลลอฮฺ ﷻ ได้ใช้คำว่า ﴿ أَنْبَتَكُمْ ﴾ อันหมายถึงงอก เติบโต ซึ่งเป็นการใช้สำนวนโดยการเปรียบเทียบการบังเกิดมนุษย์เช่นพืชผัก เพราะพืชผักงอกหรือ เติบโตมาจากดินและมีระยะการเติบโตของ พืชผัก เปรียบเช่นการบังเกิดมนุษย์ที่ถูกสร้างมาจากดิน และมีระยะการเติบโตของมนุษย์ (Wahbah al-Zuhailiy,2009: 15/150)

²⁷ อัลอิซติอาเราะฮฺ ﴿ ۞ ﴾ คือ การนำความหมายจริงเพื่อเปรียบเทียบหรืออุปมาด้วยการลบหนึ่งในสองสิ่งที่ ถูกอุปมา (อาจจะลบมุขับบะฮฺ บิฮฺ-สิ่งที่ถูกอุปมาด้วยมัน หรือลบมุขับบะฮฺ-สิ่งที่ถูกอุปมา) ก็ได้ (Muhammad Ahmad Qasim/Mahy al-Din Dtb, 2003:192)

4. อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานในรูปแบบ (ط ۞) อัลอิฎนาบ²⁸ โดยใช้ คำนาม (ع ۞) อัลมัศคฺร²⁹ ในอายะฮฺซึ่งเป็นการยืนยันถึงการกระทำนั้นๆ (Wahbah al-Zuhailiy,2009: 15/150)

4.1 อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮฺที่ 7 ว่า ﴿وَأَسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا﴾ ความว่า “และหยิ่งยะโสด้วยความจองหอง” เป็นกล่าวถึงคุณลักษณะกลุ่มชนของท่านนบีนุหฺ ﷺ ที่ปฏิเสธศรัทธาซึ่งพวกเขาเป็นพวกหยิ่งยะโสอีกทั้งจองหอง

4.2 อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮฺที่ 9 ว่า ﴿وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا﴾ ความว่า “อีกทั้งข้าพระองค์ยังได้บอกกล่าวแก่พวกเขาอย่างลับ ๆ อีกด้วย” เป็นการกล่าวถึงรูปแบบการ คอะวะฮฺของท่านนบีนุหฺ ﷺ รูปแบบหนึ่งนั่นก็คือการคอะวะฮฺอย่างลับๆ

4.3 อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮฺที่ 18 ว่า ﴿وَنُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا﴾ ความว่า “และจะทรงให้พวกท่านออกมาอีกเพื่อคืนชีพ” เป็นการกล่าวถึงการที่อัลลอฮฺ ﷻ จะทรงให้ มนุษย์ออกมาจากผืนดินอีกครั้งในวันฟื้นคืนชีพ

5. อัลกินายะฮฺ³⁰ (۞) ที่ต้องการความหมายอื่นที่สอดคล้องกับคำเดิม พร้อมกับอ้างอิงถึงความหมายเดิมไปพร้อมๆกัน (‘Isām zuhd, 2005: 19) ดังอายะฮฺต่อไปนี้

อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานอายะฮฺที่ 7 ว่า

﴿وَأَسْتَغْسُوا ثِيَابَهُمْ﴾

(7:ع)

ความว่า “และเอาเสื้อผ้าของพวกเขาคลุมโปง”

(นุหฺ: 7)

²⁸ อัลอิฎนาบ (ط ۞) คือ การเพิ่มคำเข้าไปในประโยคเพื่อให้ กิดประโยชน์ โดยที่ความหมายยังคงเดิม (Muhammad Ahmad Qāsim/Mahy al-Dīn Dīb, 2003:362)

²⁹ อัลมัศคฺร (ع ۞) คือ คำนามที่ถูกผันมาจากคำกริยา (Sha‘bān ‘Abd al-‘Atiy ‘Utiyyah/Aḥmad Hāmid Husīn,2008: 529)

อัลกินายะฮฺ (۞) ที่ต้องการความหมายอื่นที่สอดคล้องกับคำเดิม พร้อมกับอ้างอิงถึงความหมาย เดิมไปพร้อมๆกัน (Muhammad Ahmad Qāsim/Mahy al-Dīn Dīb, 2003:241)

ในอายะฮฺนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงคุณลักษณะกลุ่มชนของท่านนบีฮุฎัยร عليه السلام ที่คือรึ้นโดยที่พวกเขาไม่ยอมฟังการตะอวะฮฺเชิญชวนของท่านนบีฮุฎัยร عليه السلام และไม่ต้องการให้ชิมชับในหูของพวกเขา เปรียบกับการเอาเสื้อผ้าคลุมโปงเพื่อไม่ให้ได้ยินสิ่งใด

6. อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานในรูปแบบ (ط ٰ ٰ) อัลอิฎนาบโดยกล่าวเจาะจงหลังจากที่กล่าวโดยรวมทั่วไป (ل ظ ف ٰ) อัลคอส บะฮุด์ อัลอาม ³¹ อัลลอฮฺ ﷻ ได้กล่าวว่า ﴿ وَقَالُوا لَا نَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمْ وَلَا نَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ۚ ﴾ (22) ความว่า “และพวกเขาได้กล่าวว่า พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งพระเจ้าทั้งหลายของพวกท่าน ท่านเป็นอันขาด พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัดคุด และสุวาอ และยะฆูษ และยะฮูฎีก และนัซรุ เป็นอันขาด ” ในอายะฮฺนี้ได้กล่าวคำว่า ﴿ لَا نَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمْ ﴾ ความว่า “พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้ง พระเจ้าทั้งหลายของพวกท่านเป็นอันขาด ” ซึ่งเป็นการกล่าวโดยรวมถึงพระเจ้าหลายองค์ และได้เจาะจงด้วย ะโยคที่ว่า ﴿ وَلَا نَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴾ ความว่า “พวกท่านอย่าได้ทอดทิ้งวัดคุด และสุวาอ และยะฆูษ และยะฮูฎีก และนัซรุ เป็นอันขาด ” (Wahbah al-Zuhailiy,2009: 15/160) พระเจ้าหลายองค์ที่กล่าวถึงข้างต้น คือ วัดคุด สุวาอ ยะฆูษ ยะฮูฎีก และนัซรุ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นชื่อของคนดีในกลุ่มชนของท่านนบีฮุฎัยร عليه السلام แต่เมื่อพวกเขาตายไป ชัยฎอนจึงทำการกระชับกระชวยให้สร้างรูปปั้นเพื่อเป็นการรำลึกถึงคนดีที่จากไป แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า ชนรุ่นหลังก็ทำการเคารพสักการะรูปปั้นตามบรรพบุรุษโดยที่ไม่รู้ที่มาและเข้าใจว่าการเคารพสักการะรูปปั้นของพวกเขาเป็นสิ่งที่จะต้อง จึงทำการเจาะจงชื่อพระเจ้าของพวกเขานั้นเพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้เกิดความรู้สึกรึ้นในใจของพวกเขาในการปฏิเสธการตะอวะฮฺของท่านนบีฮุฎัยร عليه السلام

7. ในสุเราะฮฺนี้มีอายะฮฺที่มีคำคล้ายคลึง □ ٰ ³² เพื่อให้เกิดความหมายที่เจาะจงเฉพาะ (‘Isām zuhd, 2005: 17-18) ดังนี้

³¹ อัลคอส บะฮุดา อัลอาม (ل ظ ف ٰ) ٰ เป็นประเภทหนึ่งของอิฎนาบ (Muhammad Ahmad Qasim/Mahy al-Din Dīb, 2003:241) คือ การกล่าวเจาะจงเรื่องๆหนึ่งในประโยคหลังจากที่ได้กล่าวภาพรวมโดยทั่วไปแล้ว

³² อัลมุตะซาบิฮฺ (ٰ) ٰ คือการอธิบายสิ่งหนึ่งหรือประโยคหนึ่งซึ่งมีความคล้ายคลึงกันในด้านคุณลักษณะหรือมากกว่านั้น ด้วยสัญลักษณ์ของการตบิฮฺ หรืออาจไม่มีสัญลักษณ์แต่สามารถเข้าใจจากประโยค (Muhammad Ahmad Qasim/Mahy al-Din Dīb, 2003:143)

7.1 การใช้ประโยคขึ้นต้นคล้ายคลึงกัน แต่ต่างกันที่การเจาะจงไม่ได้ พยัญชนะวาว (ظ) ในอายะฮ์หนึ่งแล้วใส่พยัญชนะวาวอีกอายะฮ์หนึ่งหลังจากนั้นเพื่อสื่อว่าเป็นเรื่องราวเดียวกัน ดังอายะฮ์ต่อไปนี้

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์ที่ 21 ว่า

﴿ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنِّي خَشِيتُ أَنِّي فَأْتِيكَ بِبَنَاتٍ طٰغِيٰتٍ لَّيْسَ لهنَّ مِن دُونِكَ مَالٌ لَّيْسَ لهنَّ حِسَابٌ ۚ﴾

﴿ خَسَارًا ۝۲۱﴾

(ع: 21)

ความว่า “นูหฺได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ แท้จริงพวกเขาได้ฝ่าฝืนข้าพระองค์และเชื่อฟังผู้ที่ทรยศของเขา และลูกหลานของเขามิได้เพิ่มพูนอันใดแก่เขานอกจากการขาดทุน (21)”

(นูหฺ: 21)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์ที่ 26 ว่า

﴿ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْاَرْضِ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ دٰبِرًا ۙ﴾

(ع: 26)

ความว่า “และนูหฺได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้พวกปฏิเสธศรัทธาหลงเหลืออยู่ในแผ่นดิน(26)”

(นูหฺ: 26)

อายะฮ์ที่ 21 นั้นไม่มีพยัญชนะ วาว (ظ) เนื่องจากเป็นการเริ่มต้นการคะอะฮ์ของท่านนบีﷺ ส่วนอายะฮ์ที่ 26 นั้นมีการเพิ่มพยัญชนะวาว ซึ่งให้ความว่า “และ” ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากการคะอะฮ์ของท่าน

7.2 การใช้ประโยคลงท้ายที่คล้ายคลึงกัน แต่คำลงท้ายต่างกัน ดังอายะฮ์ต่อไปนี้

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานอายะฮ์ที่ 24 ว่า

﴿ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا نَزِدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا (٢٤) ﴾

(24:ع)

ความว่า “และโดยแน่นอน พวกเขาได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากหลง ดังนั้นขอพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจากการหลงผิดเท่านั้น(24)”

(นุหฺ: 24)

อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานอายะฮ์ที่ 28 ว่า

﴿ وَلَا نَزِدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا بُرْءًا (٢٨) ﴾

(28:ع)

ความว่า “และขอพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจากความพินาศหายนะเท่านั้น(28)”

(นุหฺ: 28)

ในอายะฮ์ที่ 24 และ 28 นั้นประโยคที่เหมือนกันคือ (وَلَا نَزِدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا) ความว่า “และขอพระองค์ท่านอย่าได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมเหล่านั้น นอกจาก” แต่ที่ต่างกันคือคำลงท้าย นั่นคือในอายะฮ์ที่ 24 ได้ใช้คำลงท้ายว่า (ضَلَالًا) ความว่า “การหลงผิด” ทั้งนี้เนื่องจากก่อนหน้า

นี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์ที่ว่า (وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا) ความว่า “และโดยแน่นอน พวกเขาได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากหลง” อายะฮ์ที่ 24 จึงหมายถึงอันเนื่องจากการที่กลุ่มชนของท่านนบีนุหฺ ได้ทำให้หมู่ชนจำนวนมากหลงทาง ดังนั้นท่านนบีนุหฺ ﷺ จึงขอให้อัลลอฮ์ ﷻ ทรงเพิ่มการหลงผิดให้กับพวกเขา สำหรับอายะฮ์ที่ 28 นั้นได้ใช้คำลงท้ายว่า (نَبَأًا) ความว่า “ความพินาศหายนะ ” เนื่องจากก่อนหน้านี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์ที่ 26 ว่า (لَا نَذَرُ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا) ความว่า “ขอพระองค์ทรงอย่าปล่อยให้พวกปฏิเสธศรัทธาหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินนี้เลย ” อายะฮ์ที่ 28 จึงหมายถึงอันเนื่องมาจากการที่ท่านนบีนุหฺ ﷺ ได้ขอจากอัลลอฮ์ ﷻ ทรงอย่าปล่อยให้กลุ่มชนที่คือร้นหลงเหลืออยู่ในแผ่นดิน ดังนั้นท่านจึงขอจากพระองค์ทรงให้ความพินาศหายนะประสบแก่พวกเขา

8. อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอัลกุรอานในรูปแบบ () ษะญะฮุมุรเสาะฮุ³³ ซึ่งเป็นการคล้องจองและสัมผัสสระในแต่ละอายะฮ์ เช่น อายะฮ์ที่ 3-4 อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์ที่ 3 โดยใช้คำลงท้ายว่า ﴿ وَأَطِيعُونَ ﴾ และอัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์ที่ 4 โดยใช้คำลงท้ายว่า ﴿ تَعْلَمُونَ ﴾ ซึ่งทั้งสองอายะฮ์มีความคล้องจองและสัมผัสสระเหมือนกัน และที่พบมากที่สุดในการสุเราะฮ์นี้ที่มีการสัมผัสสระนอกจากนี้ยังมีหลายอายะฮ์ที่มีการสัมผัสพยัญชนะตัวหลังสุดคือ พยัญชนะรอฮ์ (ك) และมีความคล้องจองกันดังอายะฮ์ที่ 5-28 อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในอายะฮ์ที่ 5 โดยใช้คำลงท้ายว่า ﴿ وَنَهَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 6 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ فَرَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 7 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ اسْتِكْبَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 8 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ جِهَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 9 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ إِسْرَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 10 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ غَفَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 11 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ مَذَرَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 12 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ أَنهَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 13 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ وَقَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 14 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ أَطْوَارًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 15 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ طَبَاقًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 16 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ إِخْرَاجًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 17 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ نَبَاتًا ﴾ ในอายะฮ์ที่ 18 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ إِخْرَاجًا ﴾

³³ ษะญะฮุมุรเสาะฮุ () คือ การสัมผัสสระท้ายประโยค อาจมีการสัมผัสพยัญชนะด้วย และมีความคล้องจองกัน (Muhammad Ahmad Qasim/Mahy al-Din Dīb, 2003:107)

ในอาะฮะฮุที่ 19 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿بِسَاطًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 20 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿فَجَاجًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 21 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿خَسَارًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 22 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿كُبَارًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 23 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿وَنَسْرًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 24 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿ضَلَالًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 25 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿كَفَارًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 26 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿دِيَارًا﴾ ในอาะฮะฮุที่ 27 ใช้คำลงท้ายว่า ﴿نَبَارًا﴾ และในอาะฮะฮุที่ 28 อัลลอฮ์ ﷻ ได้ใช้คำลงท้ายว่า ﴿نَبَارًا﴾ (Wahbah al-Zuhailiy, 2009: 15/151)

Prince of Songkla University
Pattani Campus